

PRZEWODNICZĄCY
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

Nr WOK-020-213/12

Dot.: GMS-WP-173-382 /12

Do druku nr 1001

Warszawa, ¹² stycznia 2013 r.

SEKRETARIAT SZEFA KS

L.dz. ....

Data wpływu ... 18. 01. 2013

Pan Lech CZAPLA

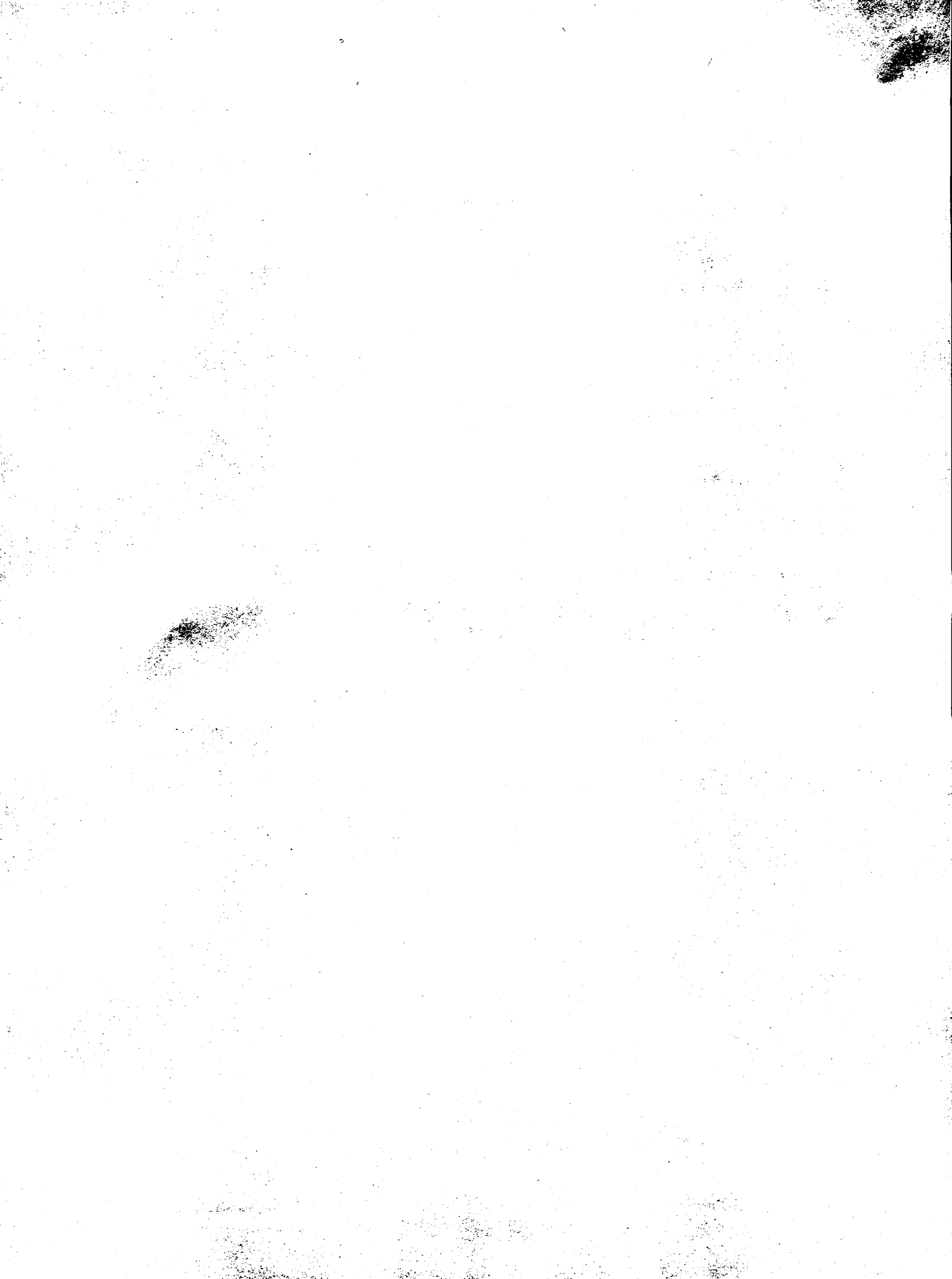
Szef Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Miśku,

W związku z nadesłanym rządowym projektem ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych uprzejmie informuję, że Krajowa Rada Sądownictwa na posiedzeniu plenarnym w dniu 10 stycznia 2013 r. przyjęła bez uwag ww. projekt.

Z pozdrowieniami

SSN Antoni Górski

Związek Województw Rzeczypospolitej Polskiej

Warszawa, 17 stycznia 2013 r.

ZW/0714/12/13

SEKRETARIAT SZEFA KS

L.dz. ....

Pan Data wpływu ...18...01...2013...

Lech Czapla
Szef
Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Młodsze

W odpowiedzi na pismo z dnia 21 grudnia 2012 r. o nr (EK-020-490/12), dotyczące przedłożenia opinii nt. rządowego projektu ustawy: -

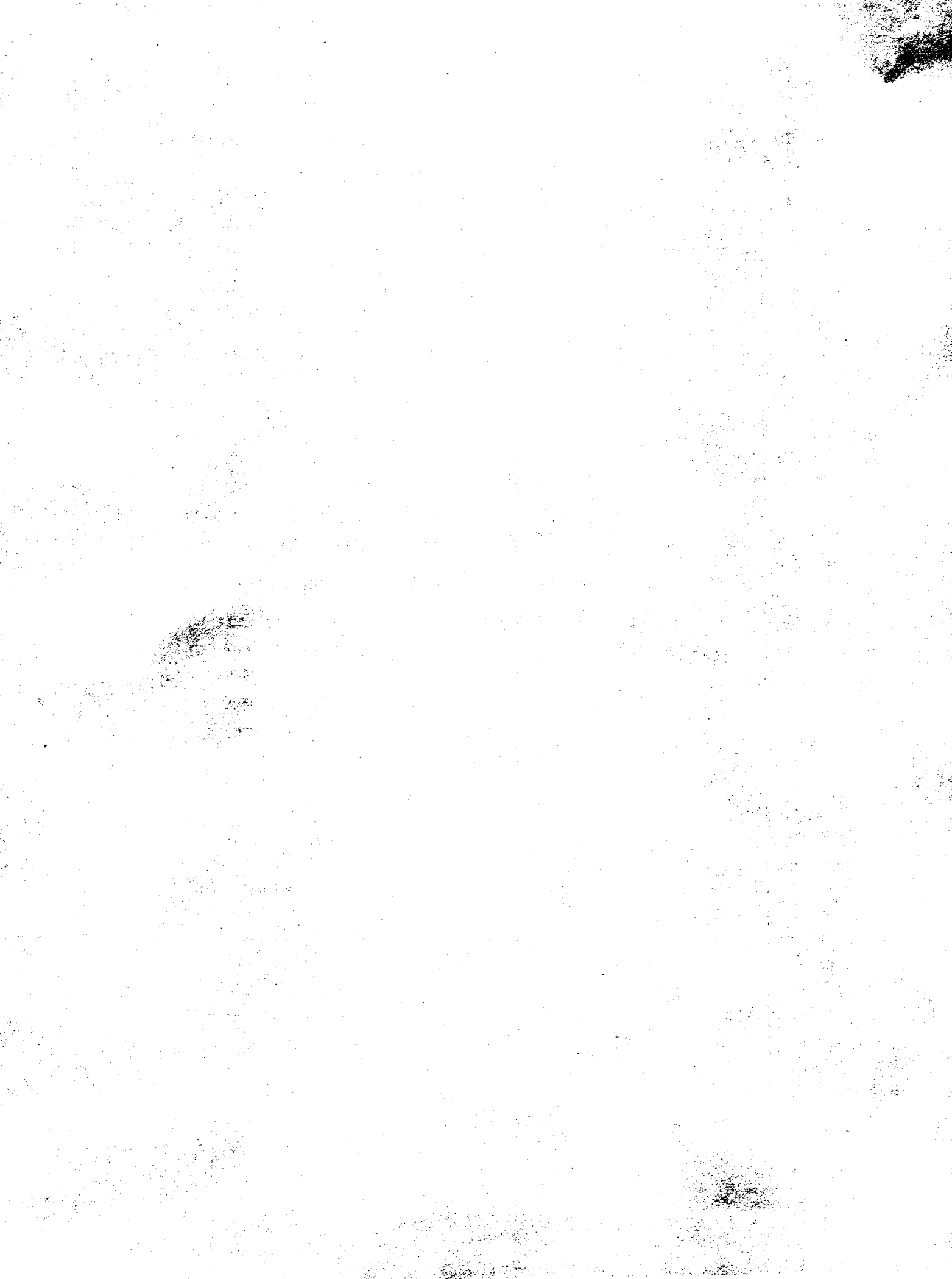
o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (druk 1001),

w załączeniu, uprzejmie przekazujemy opinie otrzymane z województw: warmińsko-mazurskiego, świętokrzyskiego i śląskiego.

Bogdan Ciepielewski

/-/ Bogdan Ciepielewski

Dyrektor Biura ZWRP

Olsztyn, 10-01-2013 r.

Opinia dotycząca projektu ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych

W porównaniu z obecnie obowiązującą ustawą, nowa regulacja przewiduje szerszy zakres podmiotowy, obejmując dodatkowo przedsiębiorców z państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej. Nie obejmie natomiast swoim zakresem konsumentów.

Projektowana ustawa wprowadza zasadę, że terminy zapłaty w transakcjach między przedsiębiorcami nie powinny przekraczać 60 dni kalendarzowych, chyba że strony ustalą inny termin i że nie będzie to rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela. Przekroczenie 60 dni traktowane będzie jako opóźnienie pod warunkiem, że wierzyciel udowodni, że okoliczności takiej umowy były rażąco nieuczciwe. Po wypełnieniu zobowiązań umownych, wierzycielowi przysługiwać będą odsetki za opóźnienie w wysokości określonej w ustawie lub w wysokości uzgodnionej między stronami.

Warto byłoby rozważyć, czy nowelizacja nie powinna dopuszczać większych obstrzeżeń za nieterminowe płatności, z jednoczesnym stosowaniem wyższych stóp odsetkowych.

Przyjęto 30-dniowy termin zapłaty w transakcjach między przedsiębiorcami a organami publicznymi. Oznacza to, że termin uregulowania należnej zapłaty za dostarczone towary lub wykonane usługi nie może przekroczyć 30 dni od daty otrzymania faktury lub rachunku. W przypadku transakcji skomplikowanych, złożonych procedur oraz dużej liczby podmiotów w niej uczestniczących - możliwe będzie wydłużenie terminu zapłaty - maksymalnie do 60 dni kalendarzowych, ale pod warunkiem ustalenia tego przez strony. Po tym terminie wierzycielowi będą przysługiwać odsetki.

Wyjątkiem od zasady regulowania należności w terminie 30-dniowym będą jednostki publiczne udzielające świadczeń zdrowotnych. W tym przypadku będzie to 60 dni. Po tym terminie wierzycielowi będą przysługiwać odsetki za opóźnienie.

Do projektu ustawy włączono przepis określający terminy na dokonanie procedury weryfikacji lub przyjęcia towaru lub usługi. Jeśli w umowie strony zastrzegły przeprowadzenie procedury zbadania towaru lub usługi - czas trwania takiej procedury nie będzie mógł przekroczyć 30 dni kalendarzowych, licząc od daty otrzymania towaru lub usługi. W sytuacji, gdy należność ma być regulowana w ratach - naliczanie odsetek za nieterminowe ich opłacanie obejmie tylko niezapłaconą ratę, a nie całość należności.

W celu zapewnienia efektywnego dochodzenia kwoty tzw. stałej rekompensaty, jak również zwrotu wszelkich kosztów poniesionych w związku z dochodzeniem należności w postępowaniu cywilnym, w ustawie przewiduje się wprowadzenie odpowiedniej zmiany w Kodeksie postępowania cywilnego, rozszerzającej zakres możliwych roszczeń w postępowaniu nakazowym prowadzonym na podstawie art. 485§2a.

Skarbnik Województwa
Warmińsko-Mazurskiego

Marek Bauman

Departament Finansów i Skarbu
10-447 Olsztyn
ul. Głowackiego 17

T: +48 89 521 99 40
F: +48 89 521 99 49
E: skarbnik@warmia.mazury.pl
W: www.wrota.warmia.mazury.pl

Certyfikat Systemu
Zarządzania Jakością
ISO 9001:2009
Nr 388/2006

Uwagi woj. świętokrzyskiego dotyczące projektu nowej ustawy o terminach zapłaty

Pragnę zwrócić uwagę na uregulowania dotyczące podmiotów leczniczych:

1. Ustawodawca proponuje w sposób szczególny potraktować transakcje handlowe, których stroną (dłużnikiem) jest podmiot leczniczy:
  - Po pierwsze wyłącza możliwość żądania przez wierzyciela odsetek (ustawowych) z tytułu udzielonego kredytu kupieckiego, gdy termin płatności jest dłuższy niż 30 dni (art. 5);
  - Po drugie określa maksymalny termin płatności na 60 dni! (art. 8. 2.)
2. Ustawodawca wprowadza stałą rekompensatę dla wierzyciela w wysokości równowartości 40 EURO z tytułu prowadzonych czynności windykacyjnych.
3. Ustawodawca określa odsetki z tytułu zwłoki w zapłacie na poziomie odsetek podatkowych (art. 8. 1.).

W uzasadnieniu do projektu ustawodawca wskazuje, że odrębne traktowanie podmiotów leczniczych, zarówno w odniesieniu do innych organów publicznych jak i podmiotów prywatnych, wynika:

„Z uwagi na złożoność procedury przyznawania kontraktów na świadczenia usług medycznych, szczególny rodzaj usług, jakie świadczy sektor służby zdrowia, jego sytuację finansową spowodowaną m.in. specyficznym systemem finansowania oraz niezrównoważeniem ponoszonych kosztów osiągniętymi przychodami”.

Podstawowe pytanie brzmi jednak czy skutek, który proponowane zmiany spowodują będzie zgodny z założeniami?

Niestety dotychczasowa praktyka ustawodawcy nie napawa optymizmem. Nowelizacja ustawy o zakładach opieki zdrowotnej z dnia 22 października 2010 r., która wprowadziła art. 53 ust. 6 i 7 o zakazie zmiany wierzyciela bez zgody organu tworzącego oraz analogiczny zapis (art. 54 ust. 5) ustawy o działalności leczniczej również w założeniu miała służyć ochronie interesów szpitali, a w praktyce skutkowałą jedynie zwiększeniem aktywności firm windykacyjnych i częstszym występowaniem wierzycieli na drogę postępowania sądowego i egzekucyjnego powodującym znaczne podniesienie dla szpitali kosztów obsługi zadłużenia.

Rację ma ustawodawca, że publiczne podmioty lecznicze funkcjonują w szczególnym systemie. Sposób rozliczania procedur z płatnikiem, problemy z dochodzeniem tzw. nadwykonań, kwartalne rozliczanie rezydentów sprawia, że terminy rozliczeń transakcji z kontrahentami prywatnymi powinien być inaczej określane niż w przypadku innych transakcji wolnorynkowych.

Niestety wydają się, że proponowane rozwiązanie jest raczej ograniczeniem niż ułatwieniem. Art. 8. 2. Stanowi, że termin nie może przekroczyć 60 dni! W przypadku innych organów publicznych termin podstawowy jest co prawda krótszy (30 dni) ale może on ulec umownemu wydłużeniu w szczególnych wypadkach. Natomiast dla umów między podmiotami prywatnymi termin zapłaty nie może przekroczyć 60 dni ale może zostać umownie wydłużony!!! (pod warunkiem spełnienia określonych warunków). Jedynie więc w przypadku podmiotów leczniczych termin podstawowy nie może ulec wydłużeniu!

Analizując dotychczasową praktykę szpitali należy stwierdzić, że najczęściej spotykanym terminem jest termin 30 dniowy. Jednak wiele szpitali, zwłaszcza w przypadku długoterminowych umów np. serwisowych (sprzątanie, żywienie) gdzie miesięczne faktury

opiewają na znaczne kwoty, wprowadza dłuższe terminy płatności, nawet do 90 dni od otrzymania faktury VAT, w ten sposób niejako kredytując się u Wykonawcy.

Trudno również uwierzyć, że wprowadzenie maksymalnego 60 dniowego terminu zapłaty spowoduje poprawę ściągalności wierzytelności kontrahentów podmiotów leczniczych, zwłaszcza w sytuacji gdzie często średnie okresy rotacji zobowiązań zadłużonych szpitali wynoszą powyżej 180 dni.

Wyłączenie możliwości naliczania odsetek z tytułu kredytu kupieckiego dla wierzycieli współpracujących z podmiotami leczniczymi wcale nie spowoduje zmniejszenia kosztów obsługi transakcji dla szpitali. Dostawcy uwzględnią bowiem ten kredyt kupiecki w cenie za towar lub usługę.

Określenie stałej stawki z tytułu odsetek za zwłokę (art. 8. 1.) na poziomie odsetek podatkowych również nie jest korzystne. Po pierwsze w chwili obecnej stopa % ustawowych wynosi 13 % p.a. a podatkowych 13,5% p.a.). Po drugie wysokość odsetek jest stała, strony nie mogą określić niższych odsetek ani wyższych!

Powstaje również zasadne pytanie czy wierzyciel ma możliwość umorzenia odsetek dłużnikowi (szpitalowi)? Ustawodawca mówi bowiem, że „wierzycielowi, *bez wezwania, przysługują odsetki w wysokości odsetek za zwłokę*”. Czyli wydają się, że odsetki powstają ipso iure z mocy art. 8. 1., a w związku z art. 13 „*Postanowienia umowy wyłączające lub ograniczające uprawnienia wierzyciela lub obowiązki dłużnika, o których mowa w art. 5, art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 1 i 3, art. 8 ust. 1 i art. 10 – 12, są nieważne*”.

Dodatkowym obciążeniem dla podmiotów leczniczych, które są dłużnikami w transakcjach handlowych jest propozycja wprowadzenia rekompensaty mającej pokryć koszty dochodzenia należności przez wierzycieli art. 10). Jest to stała kwota stanowią równowartość 40 Euro. Ustawodawca przewiduje możliwość dochodzenia większej kwoty w przypadku, gdy przedmiotowe koszty przewyższają wartość 40 Euro (art. 10. 2.). Niestety jeżeli koszty są mniejsze to i tak wierzycielowi przysługuje rekompensata w wysokości 40 Euro (tak przynajmniej wynika z projektu ustawy). Co więcej wydają się, że wierzycielowi przysługuje rekompensata za dochodzenie każdej należności (objętej fakturą VAT lub rachunkiem), **czyli za każdą dochodzoną fakturę VAT lub rachunek!!!** O ile w przypadku umów na świadczenie usług tych faktur może być kilkanaście (np. 1 na miesiąc) to już w przypadku umów na dostawę leków lub sprzętu medycznego może być kilkaset lub kilka tysięcy!!! W takim przypadku roczny dodatkowy koszt dla szpitala z tytułu rekompensaty mógłby wynieść kilkaset tysięcy złotych a nawet kilka milionów.

Wydaje się więc, że w przypadku podmiotów leczniczych proponowane zmiany mogą dodatkowo utrudnić relacje handlowe z kontrahentami. Nie wydają się natomiast aby przyczyniły się do poprawy płynności finansowej i skrócenia oczekiwania wierzycieli na zapłatę za dostarczony towar lub zrealizowaną usługę.

Moim zdaniem należy pozostać przy podstawowych zasadach rządzących stosunkami cywilnoprawnymi określonych w art. 353¹ k.c. - zasadzie swobody umów. Skuteczność proponowanych rozwiązań ograniczających możliwość swobodnego określania warunków współpracy między partnerami handlowymi, także jeżeli dłużnikiem w tej relacji jest podmiot leczniczy budzi zatem poważne wątpliwości.

Maria Fidzińska – Dziurzyńska - Skarbnik

URZĄD
MARSZAŁKOWSKI
WOJEWÓDZTWA
ŚLĄSKIEGO

Zespół
Obsługi Prawnej

Katowice, dnia 11 stycznia 2013 r.

OP.0821.00005.2013

OP.KW-00015/13

Pan
Bogdan Ciepielewski
Dyrektor Biura
Związku Województw RP
ul. Świętojerska 5/7
00-236 Warszawa

W odpowiedzi na pismo z dnia 27 grudnia 2012 r. (przesłane drogą elektroniczną) dotyczące konsultacji rządowego projektu ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (druk nr 1001), uprzejmie informuję, co następuje:

Wprowadzenie instrumentów wspomagających zmniejszenie opóźnień w zapłacie należności oraz dyscyplinujących strony do stosowania krótkich terminów zapłaty w transakcjach handlowych zasługuje na akceptację.

Wydaje się jednak, iż przewidziane w projekcie rozwiązanie według którego wierzyciel – w przypadku gdy dłużnik opóźnia się z zapłatą należności – może naliczać odsetki w wysokości odsetek za zwłokę określanej na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, nie jest w pełni uzasadnione, zwłaszcza w przypadku, gdy dłużnikiem jest organ publiczny. Zauważyć należy, że organy publiczne są dalece bardziej solidnymi kontrahentami, a ewentualne dochodzenie należności od organów publicznych jest o wiele szybsze i bardziej skuteczne, aniżeli w stosunku do podmiotów prywatnych.

Natomiast pod kątem redakcyjnym i formalnym przedstawiony do opinii projekt odpowiada wymaganiom stawianym aktom normatywnym w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. Nr 100, poz. 908).

RADCA PRAWNY

Krzysztof Kozłowski
K-236

ul. Ligonia 46
40-037 Katowice
tel. +48 (32) 20 78 617
fax. +48 (32) 20 78 618
biuro.prawne@slaskie.pl
www.slaskie.pl

